

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Zagrebu, po sudu tog suda Bojanu Bugarinu i uz sudjelovanje
kao zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja:
protiv tuženika: Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti, Roberta
Frangića Mihanovića 9, Zagreb, uz sudjelovanje zainteresirane osobe:
radi poništavanja rješenja, 27. veljače 2018. godine

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje odluke Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/15-01/742, URBROJ: 376-05/AB-14-5(IM) od 03. studenog 2015. godine.

Obrazloženje

Tužitelj tužbom osporava u izreci ove presude navedenu odluku Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti (HAKOM) kojom je odbijen zahtjev tužitelja za rješavanje njegovog spora s () u vezi raskida ugovora, bez naplate naknade za prijevremeni raskid.

U osporavanom rješenju se navodi da je tužitelj nakon sklapanja ugovora s (koji je bio sklopljen uz ugovornu obvezu na 24 mjeseca), zatražio raskid jer mu oprema nikada nije instalirana i jer je uređaj za prijem usluge neispravan. Raskid ugovora je tužitelj tražio bez naplate naknade za prijevremeni raskid. Tuženik navodi da tužitelj nije dostavio dokaz o prijavi neispravnosti uređaja, u vezi kojeg je inače ugovorio samoinstalaciju terminalne opreme i osiguranje njenog priključenja i prilagođenja prema specifikaciji usluge. Također je utvrđeno kako je tehničar () ipak pokušao ustanoviti, odnosno ukloniti problem na lokaciji tužitelja, ali ga je tužitelj odbio primiti. Tuženik zaključuje da se u konkretnom slučaju ne radi o nemogućnosti ispunjenja ugovorne obveze od strane operatora komunikacijskih usluga.

Tužitelj u tužbi potvrđuje da je potpisao zahtjev za ugradnju ✓ priključka, ali da nažalost taj potpisani zahtjev smatra ugovorom. Ističe da je taj zahtjev na štetu korisnika usluge i da pogađa stare, bolesne i nedovoljno pismene, odnosno da je pisan jako malim slovima pa se teško čita. U tužbi ističe da je prilikom dostave paketa s opremom pitao dostavljača kada će doći to instalirati. Nakon toga je osam puta zvao u vezi ugradnje uređaja,

što nije urodilo plodom. Naime, svaki put su od njega tražili OIB, što je on i dao, ali na njegovo traženje sugovornici mu nisu dali svoje prezime, zbog čega je zatražio raskid ugovora. S obzirom na činjenicu da mu oprema nikad nije ugrađena smatra da nema nikakvih novčanih (ugovornih) obveza prema

Tuženik je dostavio odgovor na tužbu u kojem je naveo da je Općim uvjetima poslovanja za pružanje usluga u javnoj nepokretnoj komunikacijskoj mreži propisano kako potpisivanjem zahtjeva njegov podnositelj prihvaća uvjete korištenja fiksnih usluga a i da time zaključuje pretplatnički ugovor. Stoga smatra da je tužitelj prije potpisivanja ugovora imao mogućnost upoznati se s odredbama pretplatničkog ugovora. Tuženik ponovno ukazuje na činjenicu da je tužitelj ugovorio samoinstalaciju terminalne opreme, koja mu je uredno predana. Stoga smatra da tužitelj opremu nije uopće instalirao ili je nije znao instalirati, što ne predstavlja odgovornost, čiji tehničari ni naknadno nisu mogli pristupiti lokaciji tužitelja jer tužitelj to nije dopustio. Zaključno tuženik navodi da tužitelj uvijek može raskinuti pretplatnički ugovor, ali da je u tom slučaju dužan plaćati mjesečnu naknadu za ostatak razdoblja obveznog trajanja ugovora, u smislu čl. 41. st. 5. Zakona o elektroničkim komunikacijama (NN 73/08, 90/11, 133/12, 80/13 i 71/14 - ZEK).

Zainteresirana osoba () nije dostavila odgovor na tužbu.

Sud je održao raspravu, kojoj se nije odazvala uredno pozvana zainteresirana osoba.

U dokaznom je postupku pročitana dokumentacija iz sudskog spisa i priklopljeni spis upravnog tijela.

Tužbeni zahtjev je neosnovan.

Iz dostupne dokumentacije je vidljivo da je tužitelj 10. ožujka 2015. godine potpisao zahtjev za fiksnim uslugama (), u kojem je navedeno da se radi o ugovornoj obvezi na 24 mjeseca, uz samoinstalaciju terminalne opreme koju će mu dostaviti distributer. U odredbama obrasca zahtjeva je navedeno da je tužitelj njegovim potpisom upoznat s uvjetima korištenja odabranog korisničkog paketa i s Općim uvjetima poslovanja za pružanje usluga u javnoj nepokretnoj komunikacijskoj mreži. Također je navedeno da pretplatnik ima pravo na raskid ugovora u bilo kojem trenutku, ali ako to učini prije isteka razdoblja obveznog trajanja ugovora mora platiti mjesečnu naknadu za ostatak razdoblja obveznog trajanja ugovora.

Iako je, dakle, tužitelj ugovorio samoinstalaciju terminalne opreme (zbog čega je i uštedio iznos za troškove instalacije po djelatnicima operatera), iz tužbe tužitelja nedvojbeno proizlazi da on tu terminalnu opremu nije bio u stanju sâm instalirati te da je očekivao da mu to naprave tehničari. Tako tužitelj u tužbi izričito navodi da je prilikom prijema paketa opreme odmah pitao kada će biti izvršena instalacija opreme te da je nakon toga osam puta zvao u vezi ugradnje. U dopisu od 09. svibnja 2015. godine tužitelj također piše da dođu po opremu koju su trebali, ali nisu ugradili. Iz navedenog sud zaključuje da tužitelj usprkos ugovorenoj samoinstalaciji nije znao ili mogao izvršiti tu samoinstalaciju terminalne opreme.

U tom smislu sud dalje zaključuje da je tužitelj prilikom podnošenja pisanog zahtjeva za raskid ugovora (19. ožujka 2015. godine), navodeći da se radi o neispravnosti uređaja, zapravo imao u vidu činjenicu da uređaj nije pravilno radio zbog toga što nije bio pravilno ili nije bio uopće instaliran. U tom zahtjevu za raskid tužitelj potvrđuje da mu u osam razgovora djelatnici nisu htjeli reći svoje prezime, a u dopisu od 09. svibnja 2015. godine navodi da tehničar kod njega nema što popravljati jer ništa niti nije radio ili ugrađivao.

Zbog toga sud u cijelosti prihvaća i daljnje navode tuženika i zainteresirane osobe o tome da su tehničari, bez obzira na ugovorenu samoinstalaciju, naknadno pokušali provjeriti o čemu se radi i je li možda riječ i o kvaru, ali ih tužitelj nije htio primiti.

Stoga sud smatra da je tuženik postupio pravilno i zakonito kada je utvrdio da se u konkretnom slučaju ne radi o raskidu ugovora zbog nemogućnosti ispunjenja ugovorne obveze od strane operatora, već o jednostranom raskidu od strane tužitelja do kojeg je došlo

zbog njegove nemogućnosti samoinstaliranja dostavljene terminalne opreme, pri čemu je odbio u svoj objekt dopustiti pristup tehničarima radi utvrđivanja je li se možda radi i o nekakvom kvaru koji treba popraviti.

Zato je tuženik pravilno i zakonito postupio kada je odbio zahtjev za rješavanje spora između tužitelja i kada je utvrdio da se u konkretnom slučaju primjenjuje odredba čl. 41. st. 5. ZEK-a, odnosno da je tužitelj dužan usprkos raskidu pretplatničkog ugovora platiti mjesečnu naknadu za ostatak razdoblja obveznog trajanja ugovora.

Na temelju svega navedenog tužbeni zahtjev je kao neosnovan valjalo odbiti na temelju čl. 57. st. 1. Zakona o upravnim sporovima.

U Zagrebu, 27. veljače 2018. godine.

Sudac:
Bojan Bugarin, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave ove presude.

DNA:

- 1.
2. Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti, Roberta Frangeša Mihanovića 9, 10000 Zagreb
- 3.
4. u spis

Za točnost otpisa – ovlašteni službenik:

[Handwritten signature]

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno: 1.3.2018. 8:07:39	
Klasifikacijska oznaka 034-07/18-01/04	Org. jed. -04
Uredžbeni broj: 437-18-5	Pril. Vrij. 0

